

ΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΡΑΤΣΑ ΕΙΔΙΚΗ, ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΟΥ ΒΙΑΣΜΟΥ

Στην **πατριαρχική συνθήκη** στην οποία είμαστε αναγκασμένα να ζούμε από τη γέννησή μας, οι άντρες έχουν μάθει να ασκούν τα προνόμιά τους και οι γυναίκες και άλλες θηλυκότητες έχουν μάθει ότι οφείλουν να υπακούουν στις κοινωνικές επιταγές του φύλου τους, ως υποδεέστερου. Ταυτόχρονα, η ετεροκανονικότητα στοχεύει όποια κοινωνική υπόσταση ατόμου δε συμπίπτει με τα δικά της πρότυπα, ενώ κατά κύριο λόγο είναι οι “αρρενωπότητες” αυτές που ασκούν την καταπίεση απέναντι στα “μη αρρενωπά”, μη ετεροκανονικά και γυναικεία σώματα, καθώς και σε άλλες “θηλυκότητες”¹. Πάμπολλα σεξιστικά περιστατικά εκδηλώνονται σε καθημερινή βάση όχι μόνο στο πλαίσιο μίας ερωτικής σχέσης με έναν άντρα, αλλά και σε όλο το φάσμα των κοινωνικών συναναστροφών μαζί τους. Από τον πατέρα και τον αδερφό στην οικογένεια, από έναν άντρα σε μία παρέα, από το αφεντικό και τους συναδέλφους στη δουλειά, από τα ιατρεία των γυναικολόγων, από τα ψιτ των περαστικών και τα σεξιστικά σχόλια στο δρόμο, από τους μπάτσους, από “συντρόφους” κοντινούς και μη, οι άντρες έχουν μάθει ότι είναι νομιμοποιημένοι να οικειοποιούνται με οποιονδήποτε τρόπο την υπόσταση μιας γυναίκας, ή ενός μη ετεροκανονικού υποκειμένου ανεξαρτήτως αν η/το ίδια/ο το επιθυμεί ή όχι. Ταυτόχρονα, η οποιαδήποτε απόρριψη αυτής της οικειοποίησης λαμβάνεται από τους ίδιους ως προσβολή. Μία προσβολή που τους δίνει το δικαίωμα ακόμα και να επιτεθούν στο υποκείμενο (είτε λεκτικά, είτε σωματικά) με σκοπό την αποκατάσταση της “τιμής” τους. Η απόρριψη θίγει την “αντρική αξιοπρέπεια” και απειλεί τα αντρικά **προνόμια**. Τα προνόμια που του λένε ότι δε χρειάζεται να κάνει πίσω τη δική του επιθυμία ώστε να σεβαστεί την επιθυμία, τα όρια και την αυτοδιάθεση του σώματος και της υπόστασης της άλλης. Διότι είναι ζήτημα προνομίων όταν ένας άντρας αισθάνεται ότι μπορεί για παράδειγμα να κοιτάξει όπως θέλει μία γυναίκα ή ένα μη ετεροκανονικό υποκείμενο χωρίς να δώσει λογαριασμό πουθενά (πόσο μάλλον στην/ο ίδια/ο που δέχεται το παραβιαστικό

¹ Η χρήση των όρων “θηλυκότητα” και “αρρενωπότητα” δεν αντικατοπτρίζει τις θέσεις μας γύρω από τα ζητήματα των έμφυλων ταυτοτήτων, καθώς αυτές αποτελούν ως επί το πλείστον το αποτύπωμα της κυρίαρχης αφήγησης πάνω στο σώμα, στη συμπεριφορά και στις συνειδήσεις μας. Αυτή η αφήγηση είναι που δημιουργεί τα δίπολα “άντρας-γυναίκα” και “θηλυκό-αρρενωπό” μέσα από τα οποία δε βρίσκουμε κάποια απελευθερωτική προοπτική. Ωστόσο, έχοντας μεγαλώσει σε μια πατριαρχική κοινωνία αναγνωρίζουμε ότι έχουν ήδη εγγραφεί πάνω μας έμφυλα χαρακτηριστικά, τα οποία καλώς ή κακώς μας προδιορίζουν και μας κατηγοριοποιούν αντιστοιχώς. Ο λόγος, επομένως, που τα χρησιμοποιούμε είναι γιατί αντιλαμβανόμαστε πως αφενός ο όρος “θηλυκότητα” συμπυκνώνει τα χαρακτηριστικά τα οποία η πατριαρχία στοχοποιεί, υποτιμά και καταπιέζει, και αφετέρου ο όρος “αρρενωπότητα” αντανakλά τα προνομιούχα χαρακτηριστικά, τα οποία ενσαρκώνουν την καταπιεστική τάξη μέσα σ’ αυτήν την πατριαρχικά δομημένη κοινωνική πραγματικότητα.

του βλέμμα), να σηκώσει το χέρι του, να θεωρήσει ότι εκείνη υπάρχει για να ικανοποιεί τις ανάγκες του με κάθε τρόπο, να την υποτιμήσει, ακόμα και να προχωρήσει σε σεξουαλικές πράξεις που την αφορούν χωρίς να ενδιαφερθεί αν η ίδια επιθυμεί κάτι τέτοιο. Είναι τα προνόμια που ευθύνονται όταν ένας άντρας προσπαθεί να εκβιάσει, ακόμα και συναισθηματικά, τη σύντροφό του με σκοπό να συνευρεθεί ερωτικά μαζί του (π.χ. “δε θέλεις να κάνουμε σεξ επειδή δε με θες, δε σε ελκύω, δε με αγαπάς, δεν είσαι ερωτευμένη μαζί μου”, “αν με ήθελες θα ήθελες και να κάνουμε σεξ”, “εγώ σταματάω να έχω σεξουαλική επιθυμία για ένα άτομο όταν δεν είμαι πλέον ερωτευμένος μαζί του ή όταν έχει σταματήσει να με ελκύει”, “αν σου το έκανα δε θα σου άρεσε”, “με πληγώνεις” κ.λπ.), γνωρίζοντας ότι εκείνη δε θέλει. Είναι έλλειψη σεβασμού στην αυτοδιάθεση του σώματός της. **Είναι η πατριαρχία. Αυτή ευθύνεται για την επικράτηση των αντρικών προνομίων. Αυτή ευθύνεται για την αναπαραγωγή της κουλτούρας του βιασμού πάνω στις γυναίκες, σε άλλες θηλυκότητες και σε άλλα μη ετεροκανονικά υποκείμενα.**

Η πατριαρχία ορίζει ακόμα και τι εστί **σεξουαλική επαφή**. Και σύμφωνα με αυτή, σεξουαλική επαφή υφίσταται μόνο με την παρουσία του αντρικού φαλλού. Ενδεικτικά, αυτό φτάνει στο σημείο η σεξουαλική επαφή μεταξύ δύο γυναικών να μην αναγνωρίζεται ως τέτοια, ενώ οι σεξουαλικές πράξεις που λαμβάνουν χώρα ανάμεσα σε μία γυναίκα και έναν άντρα πριν τη -ή και χωρίς καν- διεύθυνση να ορίζονται ως “προκαταρκτικά”. Η πατριαρχία, επίσης, ορίζει ότι η λήξη της σεξουαλικής επαφής σηματοδοτείται από την εκσπερμάτωση του άντρα. Η πατριαρχία, επίσης, πολλές φορές δεν ορίζει καν τη συναίνεση της γυναίκας ως απαραίτητη για την επιτέλεση μιας σεξουαλικής πράξης (π.χ. “είσαι γυναίκα μου, οφείλεις να ανταποκριθείς στις σεξουαλικές μου ανάγκες”, “τώρα που με άναψες δεν μπορείς να με αφήσεις έτσι”), ενώ ακόμα και να αποδέχεται αυτό τον “κανόνα” έχει τον δικό της ευρύ ορισμό για την έννοια της συναίνεσης.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την πατριαρχική αντίληψη, έκφραση **συναίνεσης** δεν αποτελεί μόνο το “ναι”. Η πατριαρχική αντίληψη λέει πως ο τρόπος ντυσίματος μίας γυναίκας ή άλλης θηλυκότητας είναι και αυτός ένδειξη συναίνεσης σε σεξουαλική επαφή/πράξη. Λέει, επίσης, ότι και το φιλή, το φλερτ, η διαχυτικότητα και η αγκαλιά αποτελούν εκφράσεις συναίνεσης για σεξουαλική επαφή. Ακόμα και το υπνοδωμάτιο σαν χώρος ή και το κρεβάτι αυτό καθ' εαυτό σαν αντικείμενο στο οποίο μπορεί να τύχει να βρεθείς λέει πως δηλώνει συναίνεση. Και φυσικά, για την πατριαρχία, η σιωπή επίσης αποτελεί συναίνεση, ενώ ακόμα και το “όχι” κρύβει ενδόμυχα ένα “ναι”. Είναι η πατριαρχία ακόμα που θέλει έναν άντρα να θεωρεί πως αν το υποκείμενο κοιμάται ή δεν έχει τις αισθήσεις του για

οποιοδήποτε λόγο, τότε ο άντρας μπορεί δικαιωματικά να υποθέσει την ύπαρξη συναίνεσης. Είναι αυτό το σύστημα καταπίεσης και αναπαραγωγής προνομίων που θέλει από έναν άντρα να μπορεί να αφαιρεί το προφυλακτικό κατά τη διάρκεια του σεξ χωρίς να θεωρεί ότι απαιτείται συναίνεση για τη μεταβολή των όρων της σεξουαλικής επαφής. Είναι η πατριαρχία που λέει ότι ο άντρας μπορεί χωρίς συναίνεση να εκσπερματώσει εντός του κόλπου της γυναίκας όταν φοράει προφυλακτικό. Είναι η πατριαρχία και πάλι που λέει ότι “αφού ήθελες χθες, θες και σήμερα” ή “αφού ήθελες πριν 5 λεπτά θες και τώρα”. Είναι η πατριαρχία που λέει στο σύζυγο/σύντροφο ότι η σύζυγος/συντρόφισσά “του” είναι διαθέσιμη κάθε ώρα και κάθε λεπτό, εφ’ όρου ζωής αφού η σύναψη γάμου/σχέσης συνεπάγεται και αυτή τη συναίνεση.

Ταυτόχρονα, η πατριαρχία λέει ότι η παρουσία ή η απουσία της συναίνεσης σε σεξουαλική πράξη (δηλαδή ο βιασμός) **αποδεικνύεται** και το σωστό μέρος γι’ αυτό είναι τα **δικαστήρια**. Ο νόμος στην Ελλάδα, μάλιστα, δεν ορίζει τον βιασμό ως απουσία συναίνεσης, αλλά με βάση τη χρήση ή μη βίας και την “απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας”. Με βάση μάλιστα την πατριαρχική φαλλοκρατική αντίληψη της σεξουαλικής επαφής, βιασμός υφίσταται μόνο αν έχει υπάρξει διείσδυση. Και φυσικά αποδεικνύεται αν το υποκείμενο που την καταγγέλλει έχει βρεθεί με σωματικά τραύματα! Αδιάφορο, βέβαια, ακόμα και έτσι, φαίνεται να είναι το γεγονός ότι τέτοια τραύματα πολλές φορές δεν υπάρχουν καν, είτε λόγω της αυτόματης κάποιες φορές αντίδρασης του σώματος στην πράξη με επί τόπου “πάγωμα” της περιοχής, είτε λόγω φόβου για οποιαδήποτε αντίδραση. Οπότε, αν το υποκείμενο δε φέρει σωματικά τραύματα, δεν έχει αυτόπτες μάρτυρες ή καταγεγραμμένο το συμβάν σε κάμερα (!), ο βιασμός (ακόμα, δηλαδή, και αυτός ο περιοριστικός ορισμός του βιασμού) δε μπορεί να αποδειχτεί.

Σαν αποτέλεσμα, η “δικαιοσύνη”, ελλείψει τέτοιων “αποδείξεων”, προσπαθεί να βγάλει πόρισμα και να αποφανθεί αν υπήρξε ή όχι τελικά συναίνεση στην πράξη, μετατρέποντας την κατηγορο σε κατηγορούμενη και εκθέτοντάς τη σε μία εκ νέου **κακοποιητική διαδικασία στην οποία πρέπει να αποδείξει ότι δεν προκάλεσε το βιασμό της**. Το υποκείμενο αναγκάζεται να επανέλθει στο τραυματικό για εκείνο **βίωμά** του ξανά και ξανά, εκθέτοντας ενώπιον του δικαστηρίου τις λεπτομέρειες του περιστατικού που βίωσε όσες φορές “χρειαστεί” ώστε να πειστούν οι δικαστές ή/και οι ένορκοι, ενώ αναγκάζεται να απαντήσει σε ερωτήσεις του τύπου “τι φόραγες;”, “γνώριζες τον κατηγορούμενο;”, “είχατε ερωτική σχέση/σεξουαλικές επαφές στο παρελθόν;”, “φλέρταρες μαζί του;”, “γιατί δε φώναξες;”, “γιατί δεν αντιστάθηκες”, και άλλα παρόμοια. Ταυτόχρονα, δε λείπουν και οι αναφορές στην ύπαρξη δόλου από τη μεριά της γυναίκας η οποία “τον ζηλεύει και θέλει να του κάνει κακό”, “θέλει να του φάει λεφτά” κ.α.

Παράλληλα, ο βιαστής και το περιβάλλον του προσπαθούν να διαμορφώσουν την εικόνα για εκείνον ως “καθώς πρέπει”, “φιλήσυχου πολίτη”, που “δεν είχε δώσει δικαιώματα στη γειτονιά” και που είχε “πρότερο έντιμο βίο”. Με λίγα λόγια, οι δικαστές προσπαθούν να σκιαγραφήσουν τις προσωπικότητες και των δύο μερών για να δουν από τη μία αν η γυναίκα είναι “ελαφρών ηθών” και από την άλλη αν ο άντρας είναι “καλό παιδί”.

Τελικά, τα αστικά δικαστήρια επιτελώντας τις πατριαρχικές προσαγές δε βλέπουν την πατριαρχική συνθήκη, δεν αναγνωρίζουν την καταπίεση των γυναικών από τους άντρες, δεν συνυπολογίζουν τα αμέτρητα περιστατικά γυναικοκτονιών, σεξουαλικών επιθέσεων, κακοποιήσεων, παραβιαστικών συμπεριφορών, βιασμών, και κάθε μορφής σεξουαλικοποιημένης βίας, αλλά **μεμονωμένα περιστατικά** στα οποία η κάθε γυναίκα “δε μπορεί, κάτι έκανε και αυτή”, “τα ήθελε”, “το προκάλεσε”, “έδωσε δικαιώματα” κ.λπ. και ο βιαστής (αν είναι λευκός και όχι “αλλοδαπός” ώστε να τιμωρηθεί όχι για την πράξη του αλλά για το χρώμα του) “τι να έκανε”, “είναι καλό παιδί”, “δεν το κατάλαβε” κ.λπ. Ή αν όχι αυτό, τότε ίσως και να είναι ψεύτικη η καταγγελία γιατί “θέλει να τον εκδικηθεί”. Στην καλύτερη περίπτωση, δέχονται ότι υπήρξε βιασμός και τον αποδίδουν σε “ψυχολογικά προβλήματα”, αναγάγοντας τον βιαστή σε “ειδική περίπτωση” ή παρουσιάζοντάς τον ως “τέρας”.

Το γεγονός, μάλιστα, ότι η κοινή γνώμη έχει στο μυαλό της ως βιασμό μόνο το **“πρότυπο του βιασμού”** (δηλαδή, αυτόν που συμβαίνει τη νύχτα σε ένα στενό, όταν ένας άγνωστος επιτίθεται σε μία γυναίκα και με χρήση βίας κατορθώνει να τη βιάσει) δυσχεραίνει ακόμα περισσότερο την καταγγελία των βιαστών της διπλανής πόρτας ή αυτών που είναι μέσα στο ίδιο σου το σπίτι. Η ερώτηση στα δικαστήρια “είχες ξανά σεξουαλικές επαφές μαζί του;” έρχεται να νομιμοποιήσει ακριβώς αυτό, την εξουσία του άντρα επάνω στο σώμα της συζύγου/συντρόφισσάς του “εφ' όρου ζωής”. Μια εξουσία που η πατριαρχία έχει καταφέρει να νομιμοποιήσει κοινωνικά αιώνες τώρα. Έτσι, η δήλωση “είχε ξανακάνει σεξ μαζί του στο παρελθόν” αποτελεί επιχείρημα για να δικαιολογηθεί ο βιαστής για την πράξη του. Σαν αποτέλεσμα, τα αμέτρητα περιστατικά που λαμβάνουν χώρα μεταξύ συζύγων, ζευγαριών και ευρύτερα ερωτικών συντρόφων πίσω από τις κλειστές πόρτες του κάθε σπιτιού αορατοποιούνται. Κατ' επέκταση οι χώροι συμβίωσης των προηγούμενων δεν αναγνωρίζονται καν ως πιθανοί τόποι πραγμάτωσης τέτοιων περιστατικών.

Εξυπνοείται ότι δε λαμβάνουν καν υπόψη όχι μόνο τη δυσκολία που αντιμετωπίζει το υποκείμενο στο να καταφέρει να πάρει την απόφαση να μιλήσει για το βίωμά του και να προχωρήσει σε καταγγελία, αλλά ούτε και το στίγμα που δυστυχώς η κοινωνία είναι έτοιμη να της φορέσει. **Με λίγα λόγια, δεν αναγνωρίζουν ότι οι**

γυναίκες, άλλες θηλυκότητες και άλλα μη ετεροκανονικά άτομα που καταγγέλλουν τον βιασμό τους επί το πλείστον δεν έχουν κανένα άλλο συμφέρον με το να κάνουν την καταγγελία, πέρα από την απονομή δικαιοσύνης.

Αυτοί, τελικά, είναι και κάποιοι από τους λόγους που η πλειοψηφία των βιασμών δεν καταγγέλλονται και όσα υποκείμενα το κάνουν -αν καταφέρουν δηλαδή να περάσουν από το "πρωτοβάθμιο δικαστήριο" των μπάτσων, που κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να τις αποτρέψουν-, δε δικαιώνονται. Αντιθέτως, όλο και περισσότερες γυναίκες ή άλλες θηλυκότητες φιμώνονται γιατί ξέρουν ότι δε θα βρουν το δίκιο τους και όλο και περισσότεροι άντρες αποθρασύνονται, καθώς ξέρουν ότι δε θα αντιμετωπίσουν ποτέ τις συνέπειες των πράξεων τους.

Από την πλευρά μας, ως υποκείμενα που μαχόμαστε ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και καταπίεσης, αναγνωρίζουμε ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο. Βρισκόμαστε σε έναν πόλεμο στον οποίο οφείλουμε να πάρουμε θέση. Ή με τις καταπιεζόμενες ή με τους καταπιεστές. Μέση οδός δεν υπάρχει. Αναγνωρίζουμε την πατριαρχία και δε βλέπουμε μεμονωμένα περιστατικά. Στεκόμαστε στο πλάι των καταπιεσμένων από την πατριαρχία ατόμων, δε γινόμαστε ούτε αστικό ούτε λαϊκό δικαστήριο και δεν αναπαράγουμε τη ρητορική της κυριαρχίας. Λέμε και θα λέμε:

- Η **σεξουαλική επαφή** δεν ορίζεται από την παρουσία του αντρικού φαλλού.
- Οποιαδήποτε σεξουαλική επαφή/πράξη με ή χωρίς διείσδυση λαμβάνει χώρα χωρίς συναίνεση αποτελεί **βιασμό**.
- Οποιαδήποτε προσπάθεια εξαναγκασμού, ακόμα και μέσω συναισθηματικού εκβιασμού, σε σεξουαλική επαφή αποτελεί αναπαραγωγή της κουλτούρας του βιασμού, ενώ αν η πράξη επιτευχθεί με τέτοιους όρους αποτελεί **βιασμό**.
- Η σιωπή δεν αποτελεί **συναίνεση**. Το "όχι" δεν κρύβει ενδόμυχα ένα "ναι". Ακόμα, η συναίνεση δίνεται για σεξουαλική επαφή υπό όρους. Η οποιαδήποτε αλλαγή αυτών των όρων (όπως η αφαίρεση του προφυλακτικού) απαιτεί εκ νέου συναίνεση. Τέλος, δεν υπάρχει "συνήθεια" στη συναίνεση. Η συναίνεση είναι απαραίτητη κάθε φορά και κάθε στιγμή σε οποιαδήποτε σεξουαλική πράξη. Ακόμα και αν χθες έδωσες τη συναίνεσή σου για κάτι, μπορεί αύριο να μη θες να τη δώσεις. Ακόμα και αν πριν λίγο ήθελες, έχεις το δικαίωμα μετά από λίγο να σταμάτησες να θες. Δεν υπάρχει "συνήθεια", δεν υπάρχει "συνηθίζουμε", δεν υπάρχει "συνηθίζαμε". Υπάρχει "ναι" και "όχι" κάθε ώρα, κάθε λεπτό

και κάθε στιγμή. Και οτιδήποτε άλλο πλην του “ναι” είναι “όχι”.

- **Αποδείξεις** δεν είναι δυνατό να υπάρχουν και δεν τις χρειαζόμαστε για να ταχθούμε με το μέρος μιας γυναίκας, άλλης θηλυκότητας ή άλλου ετεροκανονικού ατόμου που καταγγέλλει έναν άντρα για βιασμό. Όπως, όταν ακούμε μια γυναίκα ή ένα μη ετεροκανονικό υποκείμενο να μιλάει για τη σεξουαλική επίθεση που δέχτηκε στο χώρο εργασίας της/ου ή στο δρόμο αυτομάτως την/ο πιστεύουμε και τη/ο στηρίζουμε και δε στήνουμε **δικαστήριο** για να πάρουμε θέση, το ίδιο ισχύει και για τις περιπτώσεις που αφορούν σε σεξουαλική κακοποίηση, παραβιαστική συμπεριφορά και βιασμό ακόμα και αν οι κατηγορίες αφορούν τα πιο κοντινά μας άτομα. Οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική, είναι άντρες καθημερινοί.

Οπότε τι κάνουμε όταν μία γυναίκα καταγγέλλει έναν άντρα για βιασμό;

Αρχικά, στεκόμαστε ενάντια στη λογική που θέλει στο επίκεντρο του διαλόγου περί αντιμετώπισης να βρίσκεται ο βιαστής. Πολλές κουβέντες γίνονται για το ποιος είναι ο κατάλληλος τρόπος αντιμετώπισης ενός βιαστή. Από το αν θα αποκλειστεί από τους χώρους μας ή θα επιμορφωθεί, μέχρι το αν και πότε θα επιστρέψει. Εμείς λέμε ότι αυτό δεν αποτελεί το κεντρικό ζήτημα. **Ο βιαστής αφήνοντας χώρο και χρόνο αποκλείεται από τους χώρους μας. Το μέλλον κρίνεται ανά περίπτωση. Επιλέγουμε τον αποκλεισμό του, καθώς αρχικά είναι αδιανόητο να αναγκάζεται το υποκείμενο να συναναστρέφεται τον βιαστή του, πόσο μάλλον να απομονώνεται για να τον αποφύγει. Επιπλέον, κρίνουμε αναγκαίο οι διαδικασίες να διενεργούνται χωρίς την παρουσία του βιαστή, καθώς ο τελευταίος ενδεχομένως να εξακολουθεί να αποτελεί κίνδυνο και πλέον έχει απολέσει πλήρως την εμπιστοσύνη μας. Σε κάθε περίπτωση, οι πράξεις του βιαστή δε συνάδουν με τις αξίες και τα προτάγματα μας.** Όπως στους χώρους μας δε χωράνε ρατσιστές και φασίστες, έτσι δε χωράνε σεξιστές και βιαστές. Κρίνουμε εξάλλου ότι οι τελευταίοι θα έπρεπε από μόνοι τους να μένουν μακριά από το υποκείμενο το οποίο δέχτηκε την καταπίεσή τους και μακριά από τον κόσμο που μάχεται ενάντια στην πατριαρχία, την ετεροκανονικότητα και τον σεξισμό.

Οπότε, **στο επίκεντρο δε θέλουμε να βρίσκεται ο βιαστής, αλλά το υποκείμενο που βίωσε το βιασμό. Οι διαδικασίες μας κρίνουμε αναγκαίο να είναι φροντιστικές για τη γυναίκα με αλληλεγγύη και ενσυναίσθηση ώστε η ίδια τελικά να βγει ενδυναμωμένη μέσα από αυτές.** Ενδυναμωμένη όχι γιατί είναι “αδύναμη γυναίκα”,² αλλά επειδή στην πατριαρχική συνθήκη οι γυναίκες έχουν να

² Σε καμία περίπτωση δε θεωρούμε ότι το να είσαι αδύναμη είναι κατακριτέο ειδικά μάλιστα δεδομένου ότι στην πατριαρχία η αδυναμία έχει ταυτιστεί με την ευαισθησία, χαρακτηριστικό που

αντιμετωπίσουν μια σειρά από ψυχολογικά και συναισθηματικά εμπόδια που η ίδια η πατριαρχία θέτει στο κοινωνικό πεδίο και τα οποία όλες μας καλούμαστε να πολεμήσουμε. Από το ξεπέραςμα του “victim blaming” και της ενοχοποίησης, από τη “ντροπή” και το “στίγμα” που η κοινωνία θέλει οι γυναίκες που καταγγέλλουν βιασμό να αισθάνονται, μέχρι την επούλωση και το ξεπέραςμα του βιώματος όσο αυτό είναι εφικτό. Και η διαδικασία αυτή αφορά το ίδιο το υποκείμενο και όσα άτομα επιλέξει να έχει δίπλα του.

Ως εκ τούτου, σεβόμαστε τις επιθυμίες του υποκειμένου και του δίνουμε όσο χώρο και χρόνο χρειαστεί για όποια απόφαση θέλει να πάρει. Και τόσο το πότε, όσο και το εάν θα επιλέξει μία γυναίκα ή μια άλλη θηλυκότητα να μιλήσει γι' αυτό δεν αποτελεί κριτήριο του κατά πόσο φεμινίστρια είναι. Η χρονική απόσταση που τυχόν μεσολαβήσει από το/α συμβάν/άντα μέχρι τη στιγμή που θα επιλέξει -και εάν επιλέξει- να μιλήσει γι' αυτό/α δεν αποτελεί κριτήριο αλήθειας ή ψέματος του/ων γεγονότος/ων που εκθέτει. Εκτός του ότι κάθε γυναίκα μπορεί να χρειαστεί πολύ χρόνο μέχρι να είναι έτοιμη να μιλήσει για μία καταπιεστική συμπεριφορά που βίωσε, μπορεί να περάσει και πολύς χρόνος μέχρι να συνειδητοποιήσει την ίδια την καταπιεστική συμπεριφορά.

Δεν αναπαράγουμε το βίωμα της γυναίκας χωρίς τη συναίνεσή της, καθώς αυτό αποτελεί μία παραβιαστική και κακοποιητική πράξη. Το βίωμα της αφορά εκείνη και το ποιος κόσμος θα το ξέρει αφορά επίσης εκείνη. Σε κάθε περίπτωση, **δε χρειαζόμαστε τις λεπτομέρειες των/ου περιστατικών/ου βιασμού για να ταχθούμε με το μέρος της γυναίκας που καταγγέλλει έναν άντρα για βιασμό. Μας αρκεί ότι η γυναίκα δηλώνει ότι η πράξη συνέβη για να σταθούμε στο πλάι της και να φροντίσουμε ώστε να απομακρυνθεί ο βιαστής τόσο από κοντά της, όσο και από τους χώρους μας γενικότερα.**

Δε στήνουμε δικαστήρια βάζοντας τη γυναίκα να αναλύει το τι βίωσε και να προσπαθεί να αποδείξει ότι βιάστηκε. Αυτή η διαδικασία το μόνο που έχει να προσφέρει είναι μία εκ νέου κακοποίηση, κατά την οποία αμφισβητείται το βίωμά της και αναπαράγεται η κουλτούρα του βιασμού. Ομοίως δε χρειαζόμαστε και δεν ακούμε “και την άλλη πλευρά” -ούτε και εκ της απουσίας του υποκειμένου- με σκοπό να βγάλουμε συμπέρασμα για την εγκυρότητα της καταγγελίας, δηλαδή για την αλήθεια του βιώματος που εκθέτει το υποκείμενο. Ο σκοπός των πράξεών μας πέρα από όλους τους προσωπικούς

θα μπορούσε να συνεπάγεται ακόμα και το αντίθετο, δηλαδή δύναμη. Στεκόμαστε ενάντια στη λογική που θέλει την ευαισθησία να είναι μειονέκτημα και τη σκληραγώγηση προτέρημα. Όπως και να 'χει αρνούμαστε να αναπαράγουμε αυτήν την έξωθεν κατασκευή της "αδύναμης γυναίκας" που επιβάλλεται στα σώματα και στις υπάρξεις μας. Στην τελική διεκδικούμε να είμαστε ελεύθερες και όχι γενναίες.

μας στόχους υποστηρίζουμε ότι είναι η ενδυνάμωση³ και η φροντίδα του υποκειμένου. Σε κάθε περίπτωση, **δεν αμφισβητούμε το βίωμα της και δεν αφήνουμε χώρο να αμφισβητηθεί ούτε από τον ίδιο τον βιαστή ούτε και από απολογητές του.**

Οι παραπάνω στάσεις είναι σε τέτοιο βαθμό κομβικές που σχεδόν κάθε αντίστροφη πράξη μας βρίσκει εχθρικούς/ες/ά απέναντι στα άτομα που τις εκδηλώνουν. Άτομα που αμφισβητούν το βίωμα της γυναίκας, που χρειάζονται “αποδείξεις” ή θέλουν να “ακούσουν και την άλλη μεριά” για να πειστούν, που θέλουν να μάθουν τις λεπτομέρειες του/ων περιστατικού/ων για να πάρουν θέση, που επιλέγουν “να μην παίρνουν θέση” για οποιονδήποτε λόγο, άτομα που ίσως απλά επιλέγουν να πιστέψουν τον άντρα, μας είναι σε κάθε περίπτωση εχθρικά. Μας είναι εχθρικά διότι οι πράξεις τους συνιστούν απολογητισμό, συγκάλυψη και αναπαραγωγή της κουλτούρας του βιασμού. Και αυτές είναι συμπεριφορές που πάνε χέρι-χέρι με την πατριαρχία, τάσεις που είναι συνυπεύθυνες για την εκδήλωση περιστατικών βιασμού εξ αρχής. **Εξού και ότι οι απολογητές βιαστών κρίνονται επίσης άξιοι αποκλεισμού από τους χώρους μας.**

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΛΕΣ, ΒΓΑΛΤΕ ΤΟΝ ΣΚΑΣΜΟ ΞΕΦΤΙΛΕΣ
ΣΞΞΙΣΤΕΣ**

ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΚΥΡΑ, ΠΑΝΤΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΝΤΙΦΑ

**ΚΑΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΝΗ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΣΞΞΙΣΤΕΣ ΣΕ
ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ**

**ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ, ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΛΩΝΕΙ ΧΕΡΙ
ΘΑ ΦΕΥΓΕΙ ΜΕ ΦΟΡΕΙΟ**

ΠΑΡΑΣΙΤΑ - Αναρχική Συλλογικότητα για την Ολική Απελευθέρωση

[*parasita@riseup.net*](mailto:parasita@riseup.net)

[*parasita.espiublogs.net*](http://parasita.espiublogs.net)